

Arrest

nr. 295 314 van 11 oktober 2023
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X (RvV X)
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 2 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. JESSEN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker in de zaak RvV X (hierna: verzoeker) en verzoekster in de zaak RvV X (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 17 augustus 2022 en verzoeken op 19 augustus 2022 beiden om internationale bescherming. Op 25 april 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoeker als ten aanzien van verzoekster, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 27 april 2023 aan verzoeker en verzoekster aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en werd op 30/06/1995 geboren in San Salvador. U woonde met uw echtgenote R. F. J. V. (O.V.X.XXX.XXX; CG XX/XXXXXX) en uw dochter Z. A. (°28/01/2019 in San Salvador) in Rosa Virginia in Ilopango in het departement San Salvador. In het gebied waar u woonde was de bende Mara Salvastrucha (MS) actief. Door Rosa Virginia liep een spoorlijn. Aan de andere kant van de spoorlijn opereerde de rivaliserende bende 18. Met de bende 18 had u nooit problemen. De laatste 6 jaar voor uw vertrek verdiende u in uw land uw brood als decorateur van gebakjes. U werkte in een atelier in de nabijgelegen kolonie Santa Lucia en verplaatste u dagelijks te voet naar uw werk. U woonde in een overwegend rustige buurt. Af en toe voerden politie en leger in Rosa Virginia controles uit en werden mensen opgepakt. Voor de noodtoestand in 2022 werd u enkele keren slachtoffer van machtsmisbruik van de ordediensten. U werd dan op straat aangeklampt, gefouilleerd en kreeg vragen over uw verplaatsingen. Ook kreeg u een verwijt over uw lange haren, maakte men opmerkingen dat u een bendelid zou zijn en kreeg u eens een klap of een kniestoot te verduren. In mei of juni 2022 (na de noodtoestand) troggelden corrupte agenten u één keer 20 dollar af. Een andere keer werd u geslagen omdat het uur waarop u na uw werk huiswaarts keerde niet overeenstemde met de werkuren zoals vermeld in de brief van uw werkgever die u sinds de noodtoestand in uw bezit had. Op 16/07/2022 kreeg u in de buurt van uw woning een probleem met de bende MS. U was die ochtend onderweg naar uw werk en werd plots aangesproken door een onbekende jongeman die u een telefoon overhandigde. De persoon aan de lijn kende uw naam en vroeg u om geld en drugs voor hun bende te vervoeren. Er zou later opnieuw met u contact worden opgenomen. Toen u weigerde uitte de persoon bedreigingen. Hij zei dat hij wist waar u werkte, woonde en uw familie kende, waarop u het gesprek afbrak, de telefoon terug aan de jongen gaf en uw weg vervolgde naar uw werk. Toen u enkele uren later huiswaarts keerde lichtte u uw echtgenot en uw moeder in die regelmatig bij jullie verbleef om op jullie dochter te passen. Op 17/07/2022 vertrok u 's ochtends vroeg met uw gezin uit Rosa Virginia en ging u in de woning van de oma van uw echtgenote in San Martin wonen, waar uw echtgenote was opgegroeid. In San Martin, waar ook de MS opereerde, kende u geen problemen meer met bendeleden. Tijdens uw verblijf in San Martin vernam u via uw moeder dat er in Rosa Virginia naar u geïnformeerd was. Op 12/08/2022 diende u een klacht in over uw problemen met bendeleden bij de politie in San Salvador. Uiteindelijk verliet u op 16/08/2022 samen met uw gezin en in het bezit van uw paspoort El Salvador en kwam u via Spanje naar België, waar jullie op 17/08/2022 aankwamen. Op 19/08/2022 dient u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort, de paspoorten van uw gezin, uw DUI (identiteitskaart), de blanco strafregisters van u en uw echtgenote, uw huwelijkscontract, uw klacht bij de El Salvadoraanse politie van 12/08/2022, jullie vliegtuigtickets en een bundeltje persartikels betreffende de algemene veiligheidssituatie en noodtoestand in El Salvador neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming bij terugkeer naar El Salvador dient te moeten koesteren en dit omwille van onderstaande redenen.

Voor wat betreft de voor het CGVS aangehaalde problemen met uw autoriteiten, merkt het CGVS ten eerste op dat u bij het invullen van uw vragenlijst op DVZ (dd. 17/11/2022) met geen woord repte over het feit als zou u in uw wijk verschillende keren door agenten en/of soldaten gefouilleerd, beledigd en geslagen zijn geweest. Het enige probleem met uw autoriteiten waarvan u in uw vragenlijst melding maakte was een incident in mei of juni 2022 (na het uitroepen van de noodtoestand) toen corruptie politieagenten u 20 dollar aftroggelden (Vragenlijst, dd. 17/11/2022, nr.7).

Ook toen u bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd of u opmerkingen had bij uw verklaringen op DVZ en alle essentiële elementen op DVZ had aangehaald repte u met geen woord over de problemen die u in uw wijk met de ordediensten heeft gehad (CGVS, p.3). Het CGVS merkt op dat van iemand als u redelijkerwijze kan worden verwacht dat u dermate essentieel elementen in uw relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten.

Het CGVS merkt in dit verband tevens op dat uw verklaringen over problemen met uw autoriteiten waarmee u voor de noodtoestand te kampen kreeg vaag, incoherent en allerm minst doorleefd en overtuigend zijn. Hoewel de Protection Officer u meermaals de vraag stelde om meer informatie te geven over de frequentie van deze feiten waarbij u geslagen bent, bleef u herhaaldelijk naast de kwestie antwoorden. De ene keer antwoordde u dat het eerder zelden voorkwam dat u geslagen werd. Gevraagd om verduidelijking antwoordde u dat het er ook soms rustiger aan toe ging en ze u dan documenten vroegen waarna u uw weg kon verderzetten om vervolgens te zeggen dat het aldus eerder zelden was dat u geslagen werd en er ook vriendelijke leden van de ordediensten bij waren (CGVS, p.9). Gevraagd om de gebeurtenissen waarbij u slaag kreeg in detail toe te lichten, antwoordde u dan weer meermaals te zijn geslagen toen u terugkeerde van uw werk omdat u hen geen informatie over bepaalde bendeleden kon verschaffen (CGVS, p.9). Opnieuw gevraagd naar de frequentie van deze feiten bleef u wederom vaag en zei u eerst dat deze meermaals plaatsvonden om vervolgens te zeggen het niet te weten en het eerder zelden voorkwam en voor onbenulligheden gebeurde (CGVS, p.9).

Opvallend in dit verband is verder dat uw echtgenote verklaarde geen weet te hebben van problemen die u voor het uitroepen van de noodtoestand met uw autoriteiten zou hebben gekend. Het is weinig waarschijnlijk dat zij hierover nooit iets zou hebben opgevangen, temeer daar uit jullie verklaringen blijkt dat jullie al zeven jaar een relatie hebben en reeds 6 jaar onder hetzelfde dak wonen (CGVS, p. 4 + CGVS echtgenote, p.3; p.5).

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen die u voor de noodtoestand met uw autoriteiten in uw wijk zou hebben gekend komt verder op de helling te staan door het feit dat u jarenlang in Rosa Virginia bent blijven wonen en klaarblijkelijk geen stappen zette om u elders te vestigen om aan het door u genoemde machtsmisbruik te ontsnappen. Hiernaar gevraagd antwoordde u dat uw werk vlakbij lag en u er amper buiten kwam (CGVS, p. 10).

Bij bovenstaande merkt het CGVS op dat uit uw verklaringen geenszins kan worden afgeleid dat u in uw wijk een ondergedoken bestaan leidde. Zo verplaatste u zich de laatste 6 jaar bijvoorbeeld dagelijks te voet van uw wijk naar uw werk in Santa Lucia (CGVS, p.11).

Waar u verder een vrees aanhaalde om slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie in het kader van de noodtoestand in El Salvador (CGVS, p.17-18 + vragenlijst DVZ, dd. 17/11/2022, nr.7), wat betreft de door u neergelegde persberichten over de noodtoestand en de veiligheidssituatie in El Salvador en de door u aangehaalde vrees om gearresteerd te worden op de luchthaven bij terugkeer uit het buitenland (CGVS, p. 18), merkt het CGVS ten eerste op dat er geen sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan een (verhoogd) risico loopt om slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie in het kader van de noodtoestand.

Uit de **COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20220704.pdf) en het rapport "We can arrest anyone we want" van 7 december 2022 (beschikbaar op: https://www.hrw.org/sites/default/files/media_2022/12/elsalvador1222web.pdf) blijkt dat naar aanleiding van een plotse stijging van het aantal moorden de noodtoestand werd uitgeroepen op 27 maart 2022. In deze context werden reeds duizenden personen gearresteerd en maken de Salvadoraanse autoriteiten zich schuldig aan mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Human Rights Watch en de organisatie Cristosal rapporteren over arrestaties van onschuldige personen. Hierbij werden voornamelijk jonge mannen afkomstig uit arme wijken het slachtoffer van een willekeurige arrestatie in hun woonplaats zonder duidelijke reden of arrestatiebevel. Personen die gearresteerd werden door de autoriteiten omdat ze als criminelen beschouwd worden, betreffen volgens Amnesty International onder meer personen met tatoeages, die door derden beschuldigd werden van banden met een bende, die familie zijn van iemand die tot een bende behoort, die een strafblad hebben, of louter omdat ze wonen in een wijk die door een bende gecontroleerd wordt.

Uit de informatie kan aldus worden vastgesteld dat willekeurige arrestaties en vasthoudingen in het kader van de noodtoestand zich, hoewel niet uitsluitend maar wel hoofdzakelijk, voordoen in situaties waarbij verschillende factoren een rol spelen. Het profiel van slachtoffers van een willekeurige arrestatie is gewoonlijk zowel mannelijk en jong als arm en afkomstig uit een wijk met bendeaanwezigheid, en dit eventueel in combinatie met specifieke uiterlijke kenmerken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds de start van de noodtoestand, naast het voorval waarbij u werd afgeperst en het incident waarbij u door een agent geslagen werd omdat deze niet geloofde dat u van uw werk kwam in uw wijk, geen andere noemenswaardige problemen met uw autoriteiten heeft gekend (CGVS, p.8; p.10). De door u aangehaalde problemen zijn, hoe betreuenswaardig ook, daarenboven onvoldoende ernstig om als vervolging of ernstige schade te kunnen worden gekwalificeerd.

Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat u in El Salvador nooit opgepakt of vastgehouden werd (Vragenlijst, dd. 17/11/2022, nr.1). Ook uw echtgenote kende geen dergelijke problemen (Vragenlijst, dd. 06/12/2022, p.1-2 +CGVS echtgenote, p.5). Evenmin en niet onbelangrijk behoort niemand van uw familie tot een bende (CGVS, p.12 + CGVS echtgenote, p.5).

Het CGVS merkt in dit verband tevens op dat u kort voor uw vertrek (eind juli 2022) een paspoort heeft aangevraagd, u zich op 12/08/2022 naar de bevoegde overheidsinstanties heeft verplaatst om er een blanco strafblad aan te vragen en die dag tevens bij de politie aangifte deed van uw problemen met bendeleden in Rosa Virginia (CGVS, p.16; p.25). Bovenstaande handelingen vallen moeilijk te rijmen met iemand die een vrees voor problemen met zijn ordediensten koesterde. Evenmin kan uit de door u geschetste situatie worden afgeleid dat u door uw overheid persoonlijk geviséerd wordt. Dit blijkt tevens uit het feit dat u op 16/08/2022 in het bezit van uw paspoort probleemloos uw land kon verlaten (CGVS, p.4). Niets wijst er overigens op dat u actueel door uw overheid wordt gezocht (CGVS, p.18). Ook uw familieleden kennen momenteel geen problemen met de overheid (CGVS, p.18).

U haalde in dit verband nog aan schrik te hebben om bij terugkeer op de luchthaven van San Salvador voor 6 maanden in voorlopige hechtenis opgesloten te worden, maar kan niet in concreto aantonen waarop u uw vrees hiervoor baseert. Toen de Protection Officer u de vraag stelde waarom iemand met uw profiel bij terugkeer problemen zou ondervinden slaagde u er niet in om te antwoorden (CGVS, p.17; p.25). Voor wat betreft het door aangehaalde voorbeeld van een kennis die bij zijn terugkeer naar El Salvador in voorlopige hechtenis werd geplaatst, merkt het CGVS nog op dat dit niet automatisch betekent dat u hetzelfde lot te wachten staat (CGVS, p.18). Immers uit het door u aangehaalde voorbeeld blijkt dat de persoon in kwestie in het buitenland een ongeluk veroorzaakte, zijn borgtocht in dat land niet kon betalen, hierna naar El Salvador gerepatriëerd werd en vervolgens op de luchthaven werd aangehouden (CGVS, p.18). Uw vrees voor arrestatie is enkel gebaseerd op veronderstellingen die u niet kon hardmaken. U haalde evenmin andere redenen aan waarom u omwille van uw verblijf in het buitenland bij terugkeer problemen zou ondervinden (CGVS, p.18).

Derhalve blijkt noch uit uw verklaringen, noch uit de beschikbare informatie, dat u afdoende concrete en individuele elementen hebt aangereikt om aan te tonen dat er in het kader van de noodtoestand in El Salvador in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld of dat er voor u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Voor wat betreft de door u aangehaalde problemen met de bende MS in uw wijk Rosa Virginia en de door u aangehaalde vrees bij terugkeer in dit verband (CGVS, p.23), merkt het CGVS verder op dat u onvoldoende in concreto aantoonde bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ten aanzien van bendeleden dient te moeten koesteren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u na de gebeurtenissen op 16/07/2022 waarbij u een telefoon kreeg van een bendelid die om uw samenwerking vroeg en bedreigingen uitte geen enkel probleem meer met bendeleden van de MS heeft gekend (CGVS, p.15).

Voor wat betreft uw verklaring als zou een kennis twee weken na jullie vertrek uit de wijk aan uw moeder hebben verteld dat er naar u was gevraagd, merkt het CGVS op dat u, hiernaar gevraagd, geen enkele informatie kon verschaffen over de personen die naar u hebben gevraagd (CGVS, p.15; p.21). Sterker nog, u liet simpelweg na hierover via de nieuwe huurder van jullie woning of andere bewoners uit uw gemeenschap informatie in te winnen (CGVS, p.21). Uw verklaring als zou u angst hebben gevoeld en er

niets mee te maken wilde hebben is geen afdoende verklaring (CGVS, p.21). Immers van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij zich zou informeren over de personen die naar hem op zoek zijn, daar deze informatie u zou toelaten om uw eigen situatie in te schatten. Temeer ook daar uw echtgenote verklaarde dat jullie op basis van de informatie van uw moeder besloten hebben om het land te ontvluchten (CGVS, echtgenote, p.3; p.14).

Volledigheidshalve merkt het CGVS in dit verband op dat noch u, noch uw echtgenote bij het invullen van jullie vragenlijst op DVZ melding maakten van het feit als zou er na jullie vertrek uit Rosa Virginia naar u zijn gevraagd (Vragenlijst, dd.17/11/2022 +Vragenlijst echtgenote, dd.06/12/2022).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen met de bende MS komt verder in het gedrang door het feit dat u na deze gebeurtenis klaarblijkelijk niet meer door de bendeleden gecontacteerd werd. Indien lokale bendeleden, waarover u zelf beweerde dat zij informatie hadden over uw identiteit, familie en uw woonplaats u hadden uitgekozen om met hen samen te werken kan verondersteld worden dat zij naar uw woning zouden komen, u zouden contacteren en/of uw familieleden na uw vertrek zouden hebben benaderd wat, zoals blijkt uit uw verklaringen, niet het geval is (CGVS, p.20). Niets wijst erop dat u actueel door bendeleden bent gezocht (CGVS, p.21; p.26).

Opvallend verder is ook dat u na het voorval op 16/07/2022, waarbij u verklaarde te zijn bedreigd, allesbehalve een ondergedoken bestaan leidde. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich tijdens uw verblijf in San Martin meermaals met uw echtgenote buitenshuis verplaatste (onder meer voor het regelen van papierwerk voor jullie vertrek, om boodschappen te doen en een klacht bij de politie in te dienen). Bovenstaande handelingen stroken wederom niet met iemand die een vrees voor zijn leven ten aanzien van bendeleden van de MS koesterde. Sterker nog, de vaststelling dat jullie in San Martin gingen wonen waar dezelfde bende met wie u in Rosa Virginia problemen kende opereerde, namelijk de MS, versterkt het CGVS in bovenstaande appreciatie (CGVS, p. 12; p.15-16).

Voor wat betreft de door u ingediende klacht merkt het CGVS tot slot op dat u zich herhaaldelijk tegensprak over de dag waarop u zich bij de politie aanmeldde. Bij het invullen van uw vragenlijst zei u te vermoeden dat u op 28/07/2022 een klacht heeft neergelegd (DVZ, CGVS Vragenlijst, dd.17/11/2022, nr.5). Op het CGVS verklaarde u tot 2 keer toe dat u op 12/07/2022 klacht heeft ingediend (CGVS, p.16; p.23). Pas toen u geconfronteerd werd met de datum van het incident (nl. 16/07/2022) wijzigde u uw verklaringen en verklaarde u dat u op 12/08/2022 klacht heeft ingediend. Het CGVS stipt in dit verband aanvullend aan dat het merkwaardig is dat u eerst een klacht indient om vervolgens alles gewoon op zijn beloop te laten en uw klacht niet meer op te volgen (CGVS, p.24-25). Dat u geen noemenswaardige pogingen ondernam om meer over de afloop van uw klacht te weten te komen ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vluchtrelaas.

De door u neergelegde documenten tenslotte, zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw paspoort, uw DUI (identiteitskaart), de paspoorten van uw echtgenote en uw dochter en jullie huwelijksakte bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit en deze van uw gezinsleden en uw huwelijksband, elementen die hier niet ter discussie staan. Evenmin wijzigen de door u neergelegde blanco strafbladen en jullie reisdocumenten iets aan bovenstaande appreciatie. Ook de door u neergelegde klacht bij de politie en de persartikels betreffende de algemene veiligheidssituatie en noodtoestand in uw land zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt

niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (**COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire** van 4 juli 2022, **UNHCR guidelines** van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden gevisieerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

*U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent op 09/02/2000 geboren in San Salvador. U groeide op bij uw oma in San Martin (San Salvador). Uw moeder vertrok tijdens uw kindertijd naar de Verenigde Staten. Uw vader woont in San Salvador. Ongeveer 7 jaar geleden leerde u uw echtgenoot F. G. A. E. kennen (O.V. X.XXX.XXX; CG XX/XXXXXX). Kort nadien ging u bij hem in Rosa Virginia in Ilopango (San Salvador) wonen. Samen hebben jullie een dochter Z. A. (*28/01/2019). U werkte in uw wijk als verkoopster van hygiënische producten.*

U kende geen persoonlijke problemen in El Salvador en verliet uw land omwille van de problemen van uw echtgenoot. Uw echtgenoot kreeg na de noodtoestand af te rekenen met machtsmisbruik door de ordediensten. Op 16/07/2022 kreeg hij in de wijk problemen met de bende MS die hem vroegen om met hen samen te werken. Toen hij weigerde werd hij bedreigd. Na deze gebeurtenis bent u samen met uw gezin naar de woning van uw oma in San Martin gegaan waar jullie tot aan jullie vertrek uit het land gebleven zijn. Op 16/08/2022 vertrok u samen met uw gezin en in het bezit van uw paspoort uit El Salvador en kwam u per vliegtuig naar België. Op 19/08/2022 dient u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort neer. Uw echtgenoot legt zijn paspoort, het paspoort van jullie dochter, zijn DUI (identiteitskaart), jullie blanco strafregisters, jullie huwelijkscontract, de klacht bij de politie van 12/08/2022, jullie vliegtuigtickets en een bundeltje persartikels betreffende de algemene veiligheidssituatie en noodtoestand in El Salvador neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich volledig baseert op dezelfde motieven als uw echtgenoot F. G. A. E. (O.V. X.XXX.XXX CG XX/XXXXX) en in El Salvador geen andere problemen heeft gekend (CGVS, p.5; p.15).

Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS hem zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming te weigeren omdat hij geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk kon maken. Gezien u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 294 936, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 294 937. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde motieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande, moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In wat zich aandient als een identiek enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers kunnen de verwerende partij niet volgen waar zij in de bestreden beslissingen stelt dat zij er niet in geslaagd zijn om een vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) aannemelijk te maken en dat zij evenmin in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Verzoekers gaan vervolgens in op het motief van de bestreden beslissingen inzake de vermeende problemen die verzoeker had met de Salvadoraanse autoriteiten in zijn wijk vóór het uitroepen van de noodtoestand.

Concreet zijn verzoekers het vooreerst niet eens met de overweging van de bestreden beslissingen waarin wordt gesteld dat verzoeker van de tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) aangehaalde problemen met de autoriteiten, bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel melding maakte van een incident in mei of juni 2022 (na het uitroepen van de noodtoestand) toen corrupte agenten hem 20 dollar aftroggelden, en met geen woord repte over het feit dat hij in zijn wijk verschillende keren door agenten zou zijn gefouilleerd, beledigd of geslagen. Verzoekers verwijzen naar de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde en betogen dat hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat hij de Salvadoraanse autoriteiten vreest. Zij vervolgen dat hij deze vrees aldaar uitlegde aan de hand van het incident dat plaatsvond in mei of juni 2022. Volgens hen werd verzoeker bij de Dienst Vreemdelingen herhaaldelijk onderbroken met de mededeling dat hij op het commissariaat-generaal over meer tijd zou beschikken om alles in detail te vertellen, waardoor zijn zenuwen nog verergerden, waardoor hij niet verder kon uitbreiden

over de treiterijen vanwege de overheid en waardoor hij slechts enkel dit ene voorbeeld opgaf. Luidens de verzoekschriften heeft verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal over de fouilleringen gesproken. Zij citeren ook de verklaringen die hij in dit verband aflegde. Verzoekers besluiten dat het omwille van de *modus operandi* van de verwerende partij is dat er slechts beperkte informatie werd genoteerd, waardoor er misverstanden ontstaan en dat de verwerende partij spijkers op laag water zoekt om een negatieve beslissing te kunnen nemen, hetgeen bijzonder onredelijk is.

Vervolgens betogen verzoekers dat de verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Volgens hen heeft verzoeker uitgebreid verteld over de bedreigingen en afpersingen door bendeleden waardoor zij gedwongen waren om hun land van herkomst te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent – aldus verzoekers – niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat hun leven niet in gevaar zou zijn. Zij stellen in dit verband nog dat de bedreigingen erger werden naarmate verzoeker klacht indiende en bescherming vroeg aan de Salvadoraanse autoriteiten.

Verder gaan verzoekers ook in op de overweging van de bestreden beslissingen dat verzoekers verklaringen over de problemen met de Salvadoraanse autoriteiten waarmee hij voor de noodtoestand te kampen kreeg vaag, incoherent en allerm minst doorleefd en overtuigend zijn. Zij citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker en wensen enkele verduidelijkingen aan te reiken. Zij stellen dat verzoeker daadwerkelijk vaak werd tegengehouden door de politie, dat dit deel van zijn dagelijkse routine werd, en dat hij daarom ook het woord “*meermaals*” gebruikte, doelend op de frequentie van die aanhoudingen en niet op de slagen van de ordediensten. Zij vervolgen dat verzoeker verklaarde dat hij niet iedere keer geslagen werd en dat er dus zelden sprake was van fysieke aanvallen. Zij voegen hier nog aan toe dat verzoeker op beide vragen tegelijk probeerde te antwoorden waardoor hij dingen door elkaar haalde, en dat deze zaken onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, waardoor het niet zo vreemd is als de verwerende partij laat uitschijnen. Ook menen zij dat de verwerende partij de mogelijkheid had om verduidelijking te vragen indien zij van oordeel was dat verzoeker vaag bleef in zijn antwoord. Voorts betwisten verzoekers dat verzoeker allerm minst doorleefd of overtuigend zou zijn geweest in zijn verklaringen omtrent de incidenten voor het afkondigen van de noodtoestand. In dit verband betogen zij dat hij uitvoerig een aantal incidenten heeft omschreven, wijzen zij erop dat deze incidenten van vier tot zes jaar geleden dateren en dat zij deze incidenten liever vergeten.

Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat het opvallend is dat verzoekster verklaarde geen weet te hebben van problemen die verzoeker vóór het uitroepen van de noodtoestand met de autoriteiten zou gekend hebben, wijzen verzoekers erop dat verzoeker geen expressief karakter heeft, dat hij eerder introvert is en dat uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat hij moeite had om zich ten volle uit te drukken, dat hij, als oudste kind van zijn gezin, een mentaliteit ontwikkelde om anderen niet te belasten met zijn persoonlijke problemen en dat hij als gezinshoofd zijn vrouw en kind wenste te ondersteunen en beschermen. Ze besluiten dat verzoeker, om al deze redenen, niets met verzoekster deelde over zijn problemen met de overheid. Zij voegen hier nog aan toe dat verzoeker dit pas vertelde aan verzoekster wanneer deze problemen erger werden na het uitroepen van de noodtoestand en wanneer er een risico ontstond op willekeurige arrestatie.

Voorts zijn verzoekers het ook niet eens met de overweging van de bestreden beslissingen dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen die hij vóór de noodtoestand met de Salvadoraanse autoriteiten in hun wijk had verder op de helling komt te staan door het feit dat zij jarenlang in die wijk bleven wonen, geen stappen zetten om te verhuizen en ook geen ondergedoken bestaan leefden. In dit verband opperen verzoekers dat verzoeker genoodzaakt was zich buitenshuis te begeven omdat hij in het levensonderhoud van zijn gezin diende te voorzien en dat hij enkel buitenshuis kwam wanneer dit noodzakelijk was. Zij menen ook dat het niet mag verbazen dat verzoeker de job verkoos die hij reeds jaren deed en in de buurt lag. Tot slot stellen zij, in weerwil van wat de verwerende partij laat uitschijnen, dat het niet zo evident is om zich simpelweg als gezin elders te vestigen.

Daarnaast gaan verzoekers ook in op de overwegingen van de bestreden beslissingen inzake verzoekers bewering dat hij in het licht van de noodtoestand het risico loopt op willekeurige arrestatie.

Eenzijds betogen zij in dit verband dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de kenmerken van het door de verwerende partij vooropgestelde profiel van personen die een verhoogd risico lopen op willekeurige detentie vanwege de Salvadoraanse autoriteiten, daar hij afkomstig is uit een gebied in San Salvador dat jarenlang was opgesplitst in twee delen die elk gecontroleerd werden door een andere bende, daar hij niet van rijke komaf is en het niet breed had in El Salvador en daar hij herhaaldelijke keren aangehouden

is geweest omwille van zijn uiterlijk dat volgens de ordediensten past in het profiel van een bendelid (lang haar, jong gezicht en *casual* kledij). Verzoekers benadrukken nog dat, hoewel de verwerende partij deze aanhoudingen niet betwist, zij wel van mening is dat ze niet ernstig genoeg waren. Zij besluiten dat het in het licht van de huidige crisis bezwaarlijk betwist kan worden dat verzoeker een verhoogde kans loopt om willekeurig gearresteerd te worden en om bijgevolg het slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen.

Anderzijds, waar in de bestreden beslissingen wordt opgemerkt dat verzoekers zich vóór hun vertrek nog hebben gewend tot de Salvadoraanse autoriteiten om een paspoort en blanco strafblad aan te vragen en om aangifte te doen van de problemen die verzoeker had met de bende, stellen verzoekers dat zij initieel vluchtten omwille van verzoekers problemen met de bendeleden en dat zij aldus geen andere keuze hadden dan zich te richten tot de autoriteiten. Zij vragen zich dan ook af wat ze anders hadden moeten doen, naar welke andere diensten zij konden gaan om bescherming te zoeken tegen de bendes en welke andere mogelijkheden zij hadden om hun land te kunnen verlaten.

Tot slot gaan verzoekers nog in op de overwegingen van de bestreden beslissingen over verzoekers vermeende problemen met de bende MS.

Vooreerst kunnen verzoekers de verwerende partij niet volgen waar zij stelt dat het opvallend is dat verzoekers geenszins ondergedoken leefden nadat ze verhuisden naar San Martin na het incident met bendeleden van de bende MS van 16 juli 2022 en dat zij *überhaupt* besloten na dit incident in San Martin te gaan wonen, daar dezelfde bende daar actief was. Verzoekers opperen dat zij ergens moesten onderduiken en stellen dat het, gelet op het gegeven dat verzoekster nog een goed contact had met haar oma, geen onlogische keuze was om bij haar in te trekken, zeker gelet op de stresserende omstandigheden waarin zij deze beslissing dienden te maken. Zij verduidelijken dat zij zeer snel een andere verblijfplaats dienden te regelen daar ze hun eigen woning verlieten de dag van het voorval ten einde uit het vizier te geraken van de bendeleden die verzoeker benaderden. Wat betreft hun ondergedoken bestaan, voegen verzoekers nog toe dat zij enkel voor noodzakelijke dingen naar buiten gingen en bovendien als voorzorgsmaatregel enkel met hun bevriende taxichauffeur reisden.

Voorts gaan verzoekers nog in op de overweging dat verzoeker zich herhaaldelijk tegensprak over de dag waarop hij zich bij de politie aanmeldde. Verzoekers stellen dat verzoeker de datum van de klacht die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had vermeld meteen bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal corrigeerde. Verder stellen zij nog dat de datum van 28 juli 2022, die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde, niet uit de lucht gegrepen is, daar verzoeker de datum van uitgifte van zijn paspoort (28 juli 2022) verwarde met de datum waarop hij de klacht neerlegde (12 augustus 2022). Dat verzoeker zich later in zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal nog tweemaal vergiste door te stellen dat hij klacht neerlegde op 12 juli 2022 in plaats van 12 augustus 2022, kan volgens verzoekers verklaard worden door het feit dat hij de maand van uitgifte van zijn paspoort hier verwarde met de maand waarin hij klacht ging neerleggen. Voorts wijzen verzoekers nog op het gegeven dat verzoeker veel zenuwen had, waardoor vergissing of verwarring mogelijk was.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgen verzoekers, dan menen zij dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers kunnen de verwerende partij niet volgen waar zij enerzijds erkent dat er een mensenrechtencrisis heerst in El Salvador en anderzijds meent dat zij onder de huidige omstandigheden toch naar daar kunnen terugkeren. Zij vervolgen dat het verbazingwekkend is dat de verwerende partij de huidige crisis minimaliseert. Onder verwijzing naar een internetartikel, verduidelijken verzoekers dat sinds 27 maart 2022 de noodtoestand werd afgekondigd in El Salvador nadat criminele bendes op korte tijd 87 mensen (vaak willekeurige voorbijgangers) hadden gedood, dat huidig president Nayib Bukele Ortiz, onder het mom van het aanpakken van jarenlang bendegeweld, nu met de ijzeren hand regeert, dat de Salvadoraanse autoriteiten in dit kader mensenrechtenschendingen begingen en dat zij dit kunnen blijven doen gezien de noodtoestand nu voor de twaalfde keer verlengd is. Verzoekers vervolgen hun betoog door te stellen dat de verwerende partij haar conclusie baseert op achterhaalde informatie inzake de huidige noodtoestand. Zij verduidelijken dat de recentste bron waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd, dateert van december 2022, terwijl er verschillende recentere internationale rapporten en artikelen voorhanden zijn die hebben uitgewezen dat de Salvadoraanse strijdkrachten grove mensenrechtenschendingen begaan van systematische aard. Zij verwijzen in dit verband naar verschillende internetartikelen en citeren uit een internetpublicatie van *Amnesty International* van 3 april 2023, een internetartikel van *Al Jazeera* van 3 april 2023, waarin wordt ingegaan op de aanhoudende mensenrechtencrisis in El Salvador, een internetartikel van *UN News* van 22 mei 2023, waaruit blijkt dat

de *UN Human Rights Council* herhaaldelijk haar bezorgdheid uitte en vaststelde dat er enorm veel willekeurige arrestaties worden uitgevoerd en dat het optreden van de Salvadoraanse autoriteiten allicht een negatief effect heeft op de waarborgen van een eerlijk proces en bescherming tegen foltering en van het recht op leven, en het rapport over de mensenrechtensituatie in El Salvador voor het jaar 2022 van de *US Department of State*, waarin ook wordt gesproken over willekeurige arrestaties. Verzoekers besluiten dat de alreeds precaire situatie onder de huidige mensenrechtencrisis helemaal is ontspoord. Volgens hen kan de verwerende partij bezwaarlijk volharden dat zij terug kunnen keren naar El Salvador en er een menswaardig leven kunnen leven. Zij voegen hier nog aan toe dat zij immers niet alleen geconfronteerd zullen worden door bendes die hen afpersen, maar dat zij ook geen hulp kunnen bekomen van de autoriteiten en juist het risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurige arrestaties door diezelfde autoriteiten.

3.1.2. Verzoekers vragen de Raad in hoofdorde om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, volgens de inventaris der stukken, volgend nieuw stuk bij de voorliggende verzoekschriften:

- “*Country Policy and Information Note van januari 2021*” (stuk 3).

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen

ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavige beroepen, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, El Salvador, te worden vervolgd door de bende MS nadat verzoeker weigerde voor hen te werken. Tevens vrezen verzoekers bij terugkeer te worden vervolgd door de Salvadoraanse autoriteiten.

Blijkens de bestreden beslissingen maken verzoekers niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar El Salvador een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, dienen te koesteren. Vooreerst (I), wat betreft de door verzoekers aangehaalde problemen van verzoeker met de Salvadoraanse autoriteiten in zijn wijk vóór de noodtoestand, maakt de commissaris-generaal de volgende opmerkingen. Zo (i) heeft verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel melding gemaakt van een incident in mei of juni 2022 (na het uitroepen van de noodtoestand) toen corrupte agenten hem 20 dollar aftroggelden, en heeft hij – zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken, als bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud wanneer hem gevraagd werd naar het verloop van het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken – met geen woord gerept over het feit dat hij in zijn wijk verschillende keren door agenten zou zijn gefouilleerd, beledigd of geslagen. Verder (ii) gaat de commissaris-generaal specifiek in op de vermeende problemen met de Salvadoraanse autoriteiten voordat de noodtoestand werd uitgeroepen. Ten eerste (a) stelt de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen over de problemen met de Salvadoraanse autoriteiten waar hij vóór de noodtoestand mee te kampen kreeg vaag, incoherent en allerm minst doorleefd en overtuigend zijn. Ten tweede (b) is het opvallend dat verzoekster verklaarde geen weet te hebben van problemen die verzoeker vóór het uitroepen van de noodtoestand met de Salvadoraanse autoriteiten zou hebben gekend. Ten derde (c) komt de geloofwaardigheid van deze problemen verder op de helling te staan door het feit dat verzoekers jarenlang in Rosa Virginia zijn blijven wonen en klaarblijkelijk geen stappen zetten om zich elders te vestigen om aan dit vermeend machtsmisbruik te ontsnappen. In dit verband merkt de commissaris-generaal nog op dat uit hun verklaringen geenszins kan worden afgeleid dat zij in hun wijk een ondergedoken bestaan leidden. Vervolgens (iii) gaat de commissaris-generaal in op de door verzoeker aangehaalde vrees om slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie in het kader van de noodtoestand in El Salvador, de door verzoeker neergelegde persberichten over de noodtoestand en de veiligheidssituatie in El Salvador en de door verzoeker aangehaalde vrees om gearresteerd te worden op de luchthaven bij terugkeer uit het buitenland. Zo (a) stelt de commissaris-generaal dat er geen sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan een (verhoogd) risico loopt om slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie in het kader van de noodtoestand. Verder (b) blijkt dat verzoeker sinds de start van de noodtoestand geen noemenswaardige problemen heeft gekend met de autoriteiten en zijn de door hem aangehaalde problemen onvoldoende ernstig om als vervolging of ernstige schade te kunnen worden gekwalificeerd. Daar komt nog bij (c) dat verzoekers in El Salvador nooit opgepakt of vastgehouden werden en dat niemand van hun familie tot een bende behoort. Tevens (d) hebben verzoekers kort voor hun vertrek een paspoort en een blanco strafregister aangevraagd bij de bevoegde overheidsinstanties, deed verzoeker aangifte bij de politie van zijn problemen met de bendeleden en konden verzoekers met hun paspoort probleemloos hun land verlaten, wat moeilijk te rijmen valt met een vrees voor problemen met deze autoriteiten of de bewering door deze autoriteiten persoonlijk gevisieerd en gezocht te worden. De commissaris-generaal merkt in dit verband nog op dat ook hun familieleden momenteel geen problemen kennen met de overheid. Tot slot (e) kan verzoeker niet *in concreto* aantonen waarop hij zijn vrees, om bij terugkeer op de luchthaven van San Salvador voor 6 maanden in voorlopige hechtenis opgesloten te worden, baseert. Verder (II), wat betreft de door verzoekers aangehaalde problemen met de bende MS in hun wijk Rosa Virginia en de door hen aangehaalde vrees bij terugkeer in dit verband, stelt de commissaris-generaal dat zij onvoldoende *in concreto* aantonen dat zij bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van bendeleden dienen te koesteren. Zo (i) blijkt uit verzoekers' verklaringen dat zij na de gebeurtenissen op 16 juli 2022 geen enkel probleem meer hebben gekend met de bendeleden van de MS. Enerzijds (a), voor wat betreft hun verklaring als zou een kennis twee weken na hun vertrek uit de wijk aan verzoekers moeder hebben verteld dat er naar hem was gevraagd, merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker geen enkele informatie kon verschaffen over deze persoon, dat zij nalieten hierover via de nieuwe huurder van hun woning of andere bewoners uit de gemeenschap informatie in te winnen en dat zij beiden geen melding maakten van dit gegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Anderzijds (b) werden zij na deze gebeurtenis klaarblijkelijk niet meer door de bendeleden gecontacteerd. Voorts (ii) merkt de commissaris-generaal in dit verband op dat de vaststellingen dat verzoekers na het voorval van 16 juli 2022 allesbehalve een ondergedoken bestaan leidden en dat zij in San Martin gingen wonen na dit voorval, waar dezelfde bende met wie hij in Rosa Virginia problemen kende opereerde, niet stroken met het koesteren van een vrees ten aanzien van de bendeleden van de MS. Tevens (iii), wat betreft de klacht die verzoeker bij de politie indiende na het voorval met de bendeleden van MS, merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker zich herhaaldelijk tegensprekt over de dag waarop hij zich bij de politie

aanmeldde en dat verzoekers geen noemenswaardige pogingen ondernamen om meer over de afloop van de klacht te weten te komen, wat de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas ondergraaft. Daarnaast (III) zijn er geen elementen aanwezig om te concluderen dat verzoekers louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador zullen worden vervolgd, in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, en hebben zij dit verband zelf geen vrees of reëel risico op het lijden van ernstige schade aangehaald. Tot slot (IV) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in de voorliggende verzoekschriften niet in slagen om voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. Vooreerst stelt de Raad dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, ten aanzien van de Salvadoraanse autoriteiten vóór de uitroeping van de noodtoestand niet aannemelijk maken.

3.3.5.3.1. In dit verband merkt de commissaris-generaal eerst en vooral terecht op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel melding gemaakt heeft van een incident in mei of juni 2022 (na het uitroepen van de noodtoestand) toen corrupte agenten hem 20 dollar aftroggelden, maar dat hij aldaar met geen woord gerept heeft over het feit dat hij in zijn wijk, vóór de uitroeping van de noodtoestand, verschillende keren door agenten zou zijn gefouilleerd, beledigd of geslagen, zoals hij wel bij het commissariaat-generaal aanhaalde. Ook toen hem bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal werd gevraagd of hij opmerkingen had bij zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en of hij er alle essentiële elementen had aangehaald, repte verzoeker met geen woord over de problemen die hij in zijn wijk met de ordediensten had gekend vóór de uitroeping van de noodtoestand (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3).

In de verzoekschriften betogen verzoekers dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk verklaarde dat hij het regime vreest, maar dat hij aldaar niet over alle incidenten kon spreken en zijn vrees uitlegde aan de hand van één voorbeeld (het incident van mei of juni 2020), omdat hij er herhaaldelijk werd onderbroken met de mededeling dat hij bij het commissariaat-generaal over voldoende tijd zou beschikken om alles in detail te vertellen, waardoor zijn zenuwen nog erger werden.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers niet kunnen gevolgd worden waar zij in de verzoekschriften beweren dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts beperkte informatie werd genoteerd. De Raad merkt op dat verzoekers' verklaringen aan hen in het Spaans werden voorgelezen, waarna zij de vragenlijst uitdrukkelijk ondertekenden voor akkoord. Hiermee gaven zij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Zij maakten geen melding van gegevens die niet zouden zijn genoteerd. Verder kregen zij een kopie van deze vragenlijst, zodat zij in de mogelijkheid waren om het verslag van hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken nadien nog te bekijken. Ondanks dit alles maakten zij bij het begin van de persoonlijke onderhouden geen melding van het gegeven dat men bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet alles zou genoteerd hebben (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3). Daarnaast oordeelt de Raad dat uit de neerslag van de onderhouden bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins blijkt dat verzoekers meermaals onderbroken werden met de mededeling dat zij bij het commissariaat-generaal over voldoende tijd zouden beschikken om alles in detail te vertellen. Ook wanneer verzoekers tijdens hun persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal gevraagd werd hoe het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken verliep, maakten zij hier geen melding van (*ibid*).

Uit de neerslag van de onderhouden bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt desalniettemin dat verzoekers, vooraleer zij aan het woord gelaten werden, gevraagd werd om kort een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot hun vlucht uit hun land van herkomst. In zoverre verzoekers deze vaststellingen met het voormelde verweer trachten te vergoelijken door te wijzen op het gegeven dat hen bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om kort te zijn, wenst de Raad te onderstrepen dat hoewel verzoekers gevraagd werd om kort te zijn, hen ook gevraagd werd – zo weze herhaald – om alle feiten die hebben geleid tot hun vlucht uit hun land van herkomst uiteen te zetten. Bovendien kan van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel melding maakte van een vrees ten aanzien van de Salvadoraanse autoriteiten, vervolgens enkel vermeldde dat corrupte agenten hem in mei of juni 2022 20 dollar aftroggelden, maar verder geen melding maakte dat hij ook nog op verschillende andere manieren werd lastiggevallen door de autoriteiten, zoals hij wel verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Dit betreft namelijk een kernaspect van verzoekers' gezamenlijk relaas. Er mocht dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken spontaan melding zou gemaakt hebben van alle incidenten waarbij hij werd lastiggevallen door de autoriteiten of dat uit zijn verklaringen minstens mag blijken dat er meer aan de hand was dan een geïsoleerd incident, dat hij overigens situeerde na de uitroeping van de noodtoestand. Bovendien, wanneer verzoekers tijdens hun persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal wordt gevraagd of zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken alle essentiële elementen hebben kunnen weergeven, antwoordden zij bevestigend en stelden zij geenszins dat zij bepaalde incidenten met de autoriteiten niet hebben vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat ze er kort dienden te zijn (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3).

Daar waar verzoekers in dit verband wijzen op het gegeven dat verzoeker stress had tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verder benadrukt de Raad nog dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat stress of eventuele andere problemen verzoeker verhinderd zouden hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en de kern van zijn asielmotieven bij de Dienst Vreemdelingenzaken op een dienstige wijze uiteen te zetten.

Gelet op het voorgaande, gaat het niet op te stellen dat er misverstanden zijn ontstaan door de *modus operandi* bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat de commissaris-generaal spijkers op laag water zoekt. De tegenstrijdigheid vindt neerslag in het administratief dossier, is pertinent en draagkrachtig en heeft betrekking op een essentieel element uit het voorgehouden gezamenlijk asielrelaas.

Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

3.3.5.3.2. Voorts gaan verzoekers in de verzoekschriften in op de overige overwegingen van de bestreden beslissingen inzake de vermeende problemen met de Salvadoraanse autoriteiten voordat de noodtoestand werd uitgeroepen.

3.3.5.3.2.1. Zij hekelen in de eerste plaats dat er in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoekers verklaringen over de problemen met de Salvadoraanse autoriteiten waar hij vóór de uitroeping

van de noodtoestand mee te kampen kreeg vaak, incoherent en allerminst doorleefd en overtuigend zijn. De bestreden beslissingen overwegen in dit verband het volgende:

“Hoewel de Protection Officer u meermaals de vraag stelde om meer informatie te geven over de frequentie van deze feiten waarbij u geslagen bent, bleef u herhaaldelijk naast de kwestie antwoorden. De ene keer antwoordde u dat het eerder zelden voorkwam dat u geslagen werd. Gevraagd om verduidelijking antwoordde u dat het er ook soms rustiger aan toe ging en ze u dan documenten vroegen waarna u uw weg kon verderzetten om vervolgens te zeggen dat het aldus eerder zelden was dat u geslagen werd en er ook vriendelijke leden van de ordediensten bij waren (CGVS, p.9). Gevraagd om de gebeurtenissen waarbij u slaag kreeg in detail toe te lichten, antwoordde u dan weer meermaals te zijn geslagen toen u terugkeerde van uw werk omdat u hen geen informatie over bepaalde bendeleden kon verschaffen (CGVS, p.9). Opnieuw gevraagd naar de frequentie van deze feiten bleef u wederom vaak en zei u eerst dat deze meermaals plaatsvonden om vervolgens te zeggen het niet te weten en het eerder zelden voorkwam en voor onbenulligheden gebeurde (CGVS, p.9).”

In de verzoekschriften trachten verzoekers dit alles te verklaren door te stellen dat verzoeker daadwerkelijk vaak werd tegengehouden door de politie, dat dit deel van zijn dagelijkse routine werd, en dat hij daarom ook het woord “*meermaals*” gebruikte, doelend op de frequentie van die aanhoudingen en niet op de slagen van de ordediensten. Zij vervolgen dat verzoeker verklaarde dat hij niet iedere keer geslagen werd en dat er dus eerder zelden sprake was van fysieke aanvallen. Ze voegen hier nog aan toe dat verzoeker op beide vragen tegelijk probeerde te antwoorden waardoor hij dingen door elkaar haalde en dat deze zaken onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, waardoor het niet zo vreemd is als de verwerende partij laat uitschijnen.

Uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt dat deze verklaringen *post factum* geenszins weerslag vinden in het administratief dossier van verzoeker. Wanneer de *protection officer* trachtte te achterhalen hoe frequent het voorkwam dat verzoeker werd geslagen door de autoriteiten, stelde verzoeker eerst dat hij eerder had aangehaald dat hij in het verleden geslagen werd door de autoriteiten, waarna de vraag gesteld werd hoe vaak het gebeurde dat hij geslagen werd. Ook in de vier bijkomende pogingen van de *protection officer* om bijkomende toelichting te bekomen over hoe vaak verzoeker werd geslagen door de autoriteiten, werd telkens uitdrukkelijk gevraagd naar de incidenten waarbij verzoeker door de autoriteiten werd geslagen. De vraagstelling van de *protection officer* was dan ook telkens duidelijk en geenszins voor interpretatie vatbaar. Dit wordt nog versterkt door het gegeven dat de *protection officer* in de vraag voorafgaand aan deze vragen, waarmee hij trachtte te achterhalen of de problemen met de autoriteiten die verzoeker aanhaalde zich allemaal afspeelden in zijn wijk in Rosa Virginia, uitdrukkelijk verduidelijkt dat hij het toen had over alle incidenten met de autoriteiten, door expliciet te verwijzen naar zowel de incidenten waarbij hij geslagen werd, als de incidenten waarbij hij tegengehouden of afgeperst werd. Het gaat dan ook niet op te stellen dat verzoeker vage en wisselende antwoorden in dit verband gaf omdat hij de incidenten waarbij hij geslagen werd en de incidenten waarbij hij enkel tegengehouden werd door elkaar sloeg omdat deze incidenten onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn en hij op beide vragen probeerde te antwoorden. Bijgevolg vinden de *post factum* verduidelijkingen in de verzoekschriften dat verzoeker bij het gebruik van het woord “*meermaals*” doelde op het aantal keren dat hij door de autoriteiten werd aangehouden en niet op het aantal keren dat hij door de autoriteiten werd geslagen, en dat verzoeker sprak over de incidenten waarbij hij geslagen werd door de autoriteiten toen hij verklaarde dat deze zelden voorkwamen, evenmin weerslag in zijn administratief dossier. In zoverre verzoekers betogen dat de verwerende partij de mogelijkheid had om verduidelijking te vragen indien zij van mening was dat verzoekers antwoorden niet afdoende waren, benadrukt de Raad dat de *protection officer* maar liefst tot vijfmaal toe trachtte informatie te bekomen over de frequentie van de incidenten waarbij verzoeker door de autoriteiten geslagen werd en dat een bijkomende verdere verduidelijking zich allerminst opdrong. Dat verzoeker vage en wisselende antwoorden bleef geven op de duidelijke vragen die hem gesteld werden, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze vermeende incidenten, alsook aan de vermeende problemen met de autoriteiten in het algemeen.

In zoverre verzoekers met hun verklaring, dat het hier gaat om incidenten van vier tot zes jaar geleden die zij liever zouden vergeten, het voorgaande trachten te verschonen door te verwijzen naar het tijdsverloop sedert de vermeende gebeurtenissen, merkt de Raad op dat, niettegenstaande herinneringen onderhevig kunnen zijn aan vervaging, het loutere tijdsverloop tussen de voorgehouden gebeurtenissen in het land van herkomst en het persoonlijk onderhoud in België allerminst een afdoende verklaring kan bieden in dit verband. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag hoe dan ook mag

worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op verzoekers verdere leven, kan redelijkerwijze verwacht dat verzoeker bij machte zou moeten zijn deze in een later stadium op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten, *quod non*. Dat verzoekers deze gebeurtenissen liever vergeten, valt te begrijpen, maar kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Voor het overige komen verzoekers niet verder dan het herhalen en hernemen van verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen geen dienstig verweer is.

3.3.5.3.2.2. Tevens zijn verzoekers het niet eens met de conclusie in de bestreden beslissingen dat het opvallend is dat verzoekster verklaarde geen weet te hebben van problemen die verzoeker vóór het uitroepen van de noodtoestand met de Salvadoraanse autoriteiten zou hebben gekend.

In de verzoekschriften wijzen verzoekers er in dit verband op dat verzoeker geen expressief karakter heeft, dat hij eerder introvert is en dat uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud blijkt dat hij moeite had om zichzelf ten volle uit te drukken, dat hij, als oudste kind van zijn eigen gezin, een mentaliteit ontwikkelde dat hij anderen niet moest belasten met zijn persoonlijke problemen en dat hij als gezinshoofd zijn vrouw en kind wenste te ondersteunen en beschermen. Ze besluiten dat verzoeker, om al deze redenen, niets met verzoekster deelde over zijn problemen met de overheid. Zij voegen hier nog aan toe dat verzoeker dit pas aan verzoekster vertelde wanneer deze problemen erger werden na het uitroepen van de noodtoestand en wanneer er een risico ontstond op willekeurige arrestatie.

De Raad stelt vast dat het niet aannemelijk is dat verzoekster tot op het moment van haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geen weet had van de problemen die verzoeker zou hebben gekend met de autoriteiten vóór het uitroepen van de noodtoestand, omdat verzoeker – om welke reden dan ook – haar hier niets over vertelde totdat de situatie erger werd na het uitroepen van de noodtoestand.

Vooreerst is het redelijkerwijze weinig aannemelijk dat, indien verzoeker werkelijk niets zou hebben verteld over de problemen die hij zou gekend hebben met de Salvadoraanse autoriteiten vóór het uitroepen van de noodtoestand, verzoekster – die op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal reeds ongeveer zeven jaar een relatie had met verzoeker en die reeds zes jaar onder hetzelfde dak als hem woonde – nooit zou hebben opgevangen dat verzoeker problemen zou gehad hebben met de autoriteiten ten tijde dat deze problemen zich voordeden. Verder, indien verzoeker werkelijk niets zou hebben gezegd over zijn problemen met de autoriteiten in zijn wijk vóór het uitroepen van de noodtoestand en verzoekster dit niet zou zijn opgevangen ten tijde van deze problemen en indien verzoeker toch zou beslist hebben om te praten met zijn echtgenote over het feit dat hij problemen had met de autoriteiten op het moment dat de situatie erger werd na het uitroepen van de noodtoestand, kan verwacht worden dat verzoeker zich dan niet zou beperken tot het bespreken van de incidenten die plaatsvonden na het uitroepen van de noodtoestand, maar ook melding zou maken van wat er hiervoor reeds gebeurd was. Zelfs indien verzoekers vóór hun vertrek uit El Salvador nooit gesproken zouden hebben over de problemen die verzoeker zou gehad hebben met de Salvadoraanse autoriteiten vóór het uitroepen van de noodtoestand – zij het ten tijde dat de problemen zich voordeden of ten tijde dat zij spraken over de problemen van verzoeker met de autoriteiten na het uitroepen van de noodtoestand –, dan nog kan verwacht worden dat verzoeker en verzoekster, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesteren, het terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben gehad in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming en dan ook gelijklopende verklaringen zouden afleggen omtrent de kernelementen in hun gezamenlijke asielrelaas. Dat verzoekster tot op het moment van haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geen weet had van de problemen die verzoeker zou gekend hebben met de Salvadoraanse autoriteiten vóór het uitroepen van de noodtoestand, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan deze asielmotieven.

3.3.5.3.2.3. Vervolgens wordt in de bestreden beslissingen in verband met de vermeende problemen van verzoeker met de autoriteiten in zijn wijk vóór het uitroepen van de noodtoestand nog terdege het volgende gesteld:

“De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen die u voor de noodtoestand met uw autoriteiten in uw wijk zou hebben gekend komt verder op de helling te staan door het feit dat u jarenlang

in Rosa Virginia bent blijven wonen en klaarblijkelijk geen stappen zette om u elders te vestigen om aan het door u genoemde machtsmisbruik te ontsnappen. Hiernaar gevraagd antwoordde u dat uw werk vlakbij lag en u er amper buiten kwam (CGVS, p. 10).

Bij bovenstaande merkt het CGVS op dat uit uw verklaringen geenszins kan worden afgeleid dat u in uw wijk een ondergedoken bestaan leidde. Zo verplaatste u zich de laatste 6 jaar bijvoorbeeld dagelijks te voet van uw wijk naar uw werk in Santa Lucia (CGVS, p.11)."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier van verzoeker.

De Raad stelt eerst en vooral dat, hoewel aangenomen kan worden dat het niet eenvoudig is om zomaar als gezin elders te gaan wonen, het van een gezin dat beweert een gegronde vrees voor vervolging te hebben omdat een gezinslid problemen ondervond met de autoriteiten in de wijk waar ze woonachtig waren, redelijkerwijze wel kan verwacht worden dat zij zouden overwegen zich elders te vestigen om aan deze problemen te ontsnappen.

Dat verzoekers werk dichtbij hun woning lag, dat hij in het levensonderhoud van zijn gezin diende te voorzien en dat hij verkoos om de job te behouden die hij reeds jaren deed, kan hieraan geen afbreuk doen. Indien verzoekers werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zouden hebben omwille van de problemen die verzoeker vóór het uitroepen van de noodtoestand in zijn wijk had met de Salvadoraanse autoriteiten, kan immers wel degelijk verwacht worden dat zij de veiligheid van hun gezin voorop stellen door zich elders te vestigen, om nadien aldaar een nieuwe bron van inkomsten te gaan zoeken, of om andere voorzorgsmaatregelen te nemen.

Voorts trachten verzoekers voorgaande vaststelling te verschonen door te stellen dat zij amper buitenkwamen en te alluderen dat zij ondergedoken leefden. De Raad merkt eerst en vooral op dat het niet aannemelijk is dat verzoekers, indien zij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van de problemen die verzoeker in hun wijk meemaakte met de autoriteiten vóór het uitroepen van de noodtoestand, ondergedoken zouden leven in hun huis in de wijk waar deze problemen zich voordeden en waar zij heel eenvoudig konden gevonden worden door deze autoriteiten. Bovendien stelt de commissaris-generaal in dit verband terecht dat uit hun verklaringen geenszins blijkt dat zij een ondergedoken bestaan leidden, daar verzoeker zich de laatste zes jaar voor zijn vertrek dagelijks te voet van zijn wijk naar zijn werk in Santa Lucia verplaatste. Voorts verklaarden verzoekers dat zij hun huis in Rosa Virginia uitkwamen om boodschappen te doen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10). De Raad beaamt de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaring dat hij elke dag te voet naar zijn werk in Santa Lucia ging, wat 15 minuten verder lag (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11), moeilijk te rijmen valt met het gegeven dat hij, omwille van problemen met de autoriteiten in zijn wijk, een ondergedoken bestaan leidde in zijn woning in deze wijk. In deze dient te worden herhaald dat kan verwacht worden dat verzoekers de veiligheid van het gezin voorop zouden zetten door effectief ondergedoken te leven en in het licht daarvan op zoek te gaan naar ofwel een manier om in hun levensonderhoud te voorzien dat dicht bij hun woning gelegen is, ofwel een manier te vinden voor verzoeker om minder zichtbaar naar zijn werk te gaan.

3.3.5.4. Vervolgens gaan verzoekers in de verzoekschriften in op de overwegingen van de bestreden beslissingen aangaande de door verzoeker aangehaalde vrees om slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie in het kader van de noodtoestand in El Salvador, de door verzoeker neergelegde persberichten over de noodtoestand en de veiligheidssituatie in El Salvador en de door verzoeker aangehaalde vrees om gearresteerd te worden op de luchthaven bij terugkeer uit het buitenland.

3.3.5.4.1. Vooreerst gaan verzoekers in op de overweging van de bestreden beslissingen waarin wordt gesteld dat er geen sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan een (verhoogd) risico loopt om slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie in het kader van de noodtoestand. Deze overweging luidt als volgt:

*"Uit de **COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20220704.pdf) en het rapport "We can arrest anyone we want" van 7 december 2022 (beschikbaar op: https://www.hrw.org/sites/default/files/media_2022/12/elsalvador1222web.pdf) blijkt dat naar aanleiding van een plotse stijging van het aantal moorden de noodtoestand werd uitgeroepen op 27 maart 2022. In deze context werden reeds duizenden personen gearresteerd en maken de Salvadoraanse autoriteiten*

zich schuldig aan mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Human Rights Watch en de organisatie Cristosal rapporteren over arrestaties van onschuldige personen. Hierbij werden voornamelijk jonge mannen afkomstig uit arme wijken het slachtoffer van een willekeurige arrestatie in hun woonplaats zonder duidelijke reden of arrestatiebevel. Personen die gearresteerd werden door de autoriteiten omdat ze als criminelen beschouwd worden, betreffen volgens Amnesty International onder meer personen met tatoeages, die door derden beschuldigd werden van banden met een bende, die familie zijn van iemand die tot een bende behoort, die een strafblad hebben, of louter omdat ze wonen in een wijk die door een bende gecontroleerd wordt.

Uit de informatie kan aldus worden vastgesteld dat willekeurige arrestaties en vasthoudingen in het kader van de noodtoestand zich, hoewel niet uitsluitend maar wel hoofdzakelijk, voordoen in situaties waarbij verschillende factoren een rol spelen. Het profiel van slachtoffers van een willekeurige arrestatie is gewoonlijk zowel mannelijk en jong als arm en afkomstig uit een wijk met bendeaanwezigheid, en dit eventueel in combinatie met specifieke uiterlijke kenmerken.”

Ook deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In de verzoekschriften betogen verzoekers in dit verband dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de kenmerken van het door de verwerende partij vooropgestelde profiel van personen die een verhoogd risico lopen op willekeurige detentie vanwege de Salvadoraanse autoriteiten, daar hij afkomstig is uit een gebied in San Salvador dat jarenlang was opgesplitst in twee delen die elk gecontroleerd werden door een andere bende, daar hij niet van rijke komaf is en het niet breed had in El Salvador, en daar hij herhaaldelijke keren aangehouden is geweest omwille van zijn uiterlijk dat volgens de ordediensten past in het profiel van een bendelid (lang haar, jong gezicht en *casual* kledij). Verzoekers benadrukken nog dat hoewel de verwerende partij deze aanhoudingen niet betwist, zij wel van mening is dat ze niet ernstig genoeg waren. Zij besluiten dat het in het licht van de huidige crisis bezwaarlijk betwist kan worden dat verzoeker een verhoogde kans loopt om willekeurig gearresteerd te worden, en om bijgevolg het slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen.

De Raad, in navolging van de verwerende partij, stelt echter vast dat, hoewel aangenomen kan worden dat verzoeker voldoet aan bepaalde eigenschappen van het bovenvermelde risicoprofiel, hij sinds de start van de noodtoestand op 27 maart 2022, naast het voorval waarbij hij werd afgeperst en het incident waarbij hij door een agent geslagen werd omdat deze niet geloofde dat hij van zijn werk kwam in zijn wijk, geen andere noemenswaardige problemen met de Salvadoraanse autoriteiten heeft gekend alvorens hij zijn land van herkomst verliet (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p.8-9). Volledigheidshalve merkt de Raad in dit verband op dat deze door verzoeker aangehaalde problemen, hoe betreurenswaardig ook, onvoldoende ernstig zijn om als vervolging (of ernstige schade) te kunnen worden gekwalificeerd. Daar komt nog bij dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, noch verzoekster in El Salvador ooit opgepakt of vastgehouden werden, dat niemand van hun familie tot een bende behoort en dat verzoekers familieleden na de noodtoestand geen problemen kennen met de overheid. Bovendien vroeg verzoeker kort voor vertrek een paspoort aan, verplaatste hij zich naar de bevoegde overheidsinstanties om een afschrift van zijn blanco strafblad te bekomen, diende hij bij de politie klacht in en slaagden verzoekers erin met een legaal paspoort El Salvador te verlaten. Deze acties en vaststellingen vallen moeilijk te rijmen met een daadwerkelijke vrees voor de ordediensten en wijzen er niet op dat verzoeker persoonlijk geviséerd wordt.

3.3.5.4.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal nog terecht het volgende:

“U haalde in dit verband nog aan schrik te hebben om bij terugkeer op de luchthaven van San Salvador voor 6 maanden in voorlopige hechtenis opgesloten te worden, maar kan niet in concreto aantonen waarop u uw vrees hiervoor baseert. Toen de Protection Officer u de vraag stelde waarom iemand met uw profiel bij terugkeer problemen zou ondervinden slaagde u er niet in om te antwoorden (CGVS, p.17; p.25). Voor wat betreft het door aangehaalde voorbeeld van een kennis die bij zijn terugkeer naar El Salvador in voorlopige hechtenis werd geplaatst, merkt het CGVS nog op dat dit niet automatisch betekent dat u hetzelfde lot te wachten staat (CGVS, p.18). Immers uit het door u aangehaalde voorbeeld blijkt dat de persoon in kwestie in het buitenland een ongeluk veroorzaakte, zijn borgtocht in dat land niet kon betalen, hierna naar El Salvador gerepatriëerd werd en vervolgens op de luchthaven werd aangehouden (CGVS, p.18). Uw vrees voor arrestatie is enkel gebaseerd op veronderstellingen die u niet kon hardmaken. U haalde evenmin andere redenen aan waarom u omwille van uw verblijf in het buitenland bij terugkeer problemen zou ondervinden (CGVS, p.18).”

Verzoekers laten deze overweging, die pertinent en draagkrachtig is, volledig onverlet, zodat deze bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverminderd overeind blijft.

3.3.5.4.3. De Raad treedt, gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, bijgevolg de conclusie van de commissaris-generaal bij dat noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de beschikbare informatie blijkt dat afdoende concrete en individuele elementen zijn aangereikt om aan te tonen dat er in het kader van de noodtoestand in El Salvador in hoofde van verzoeker een nood aan internationale bescherming bestaat.

3.3.5.5. Vervolgens beaamt de Raad de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers onvoldoende *in concreto* aantonen dat zij bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van bendeleden dienen te moeten koesteren.

3.3.5.5.1. Vooreerst laten verzoekers volgende pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen volledig onverlet, zodat deze bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverminderd overeind blijven:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u na de gebeurtenissen op 16/07/2022 waarbij u een telefoon kreeg van een bendeleid die om uw samenwerking vroeg en bedreigingen uitte geen enkel probleem meer met bendeleden van de MS heeft gekend (CGVS, p.15).

Voor wat betreft uw verklaring als zou een kennis twee weken na jullie vertrek uit de wijk aan uw moeder hebben verteld dat er naar u was gevraagd, merkt het CGVS op dat u, hiernaar gevraagd, geen enkele informatie kon verschaffen over de personen die naar u hebben gevraagd (CGVS, p.15; p.21). Sterker nog, u liet simpelweg na hierover via de nieuwe huurder van jullie woning of andere bewoners uit uw gemeenschap informatie in te winnen (CGVS, p.21). Uw verklaring als zou u angst hebben gevoeld en er niets mee te maken wilde hebben is geen afdoende verklaring (CGVS, p.21). Immers van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij zich zou informeren over de personen die naar hem op zoek zijn, daar deze informatie u zou toelaten om uw eigen situatie in te schatten. Temeer ook daar uw echtgenote verklaarde dat jullie op basis van de informatie van uw moeder besloten hebben om het land te ontvluchten (CGVS, echtgenote, p.3; p.14).

Volledigheidshalve merkt het CGVS in dit verband op dat noch u, noch uw echtgenote bij het invullen van jullie vragenlijst op DVZ melding maakten van het feit als zou er na jullie vertrek uit Rosa Virginia naar u zijn gevraagd (Vragenlijst, dd.17/11/2022 +Vragenlijst echtgenote, dd.06/12/2022).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen met de bende MS komt verder in het gedrang door het feit dat u na deze gebeurtenis klaarblijkelijk niet meer door de bendeleden gecontacteerd werd. Indien lokale bendeleden, waarover u zelf beweerde dat zij informatie hadden over uw identiteit, familie en uw woonplaats u hadden uitgekozen om met hen samen te werken kan verondersteld worden dat zij naar uw woning zouden komen, u zouden contacteren en/of uw familieleden na uw vertrek zouden hebben benaderd wat, zoals blijkt uit uw verklaringen, niet het geval is (CGVS, p.20). Niets wijst erop dat u actueel door bendeleden bent gezocht (CGVS, p.21; p.26).”

3.3.5.5.2. Voorts merkt de commissaris-generaal in dit verband terecht op dat de vaststellingen dat verzoekers na het voorval van 16 juli 2022 allesbehalve een ondergedoken bestaan leidden en dat zij in San Martin gingen wonen na dit voorval, waar dezelfde bende met wie hij in Rosa Virginia problemen kende opereerde, niet stroken met het koesteren van een vrees ten aanzien van de bendeleden van de MS. De bestreden beslissingen luiden overwegen in dit verband terdege als volgt:

“Opvallend verder is ook dat u na het voorval op 16/07/2022, waarbij u verklaarde te zijn bedreigd, allesbehalve een ondergedoken bestaan leidde. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich tijdens uw verblijf in San Martin meermaals met uw echtgenote buitenshuis verplaatste (onder meer voor het regelen van papierwerk voor jullie vertrek, om boodschappen te doen en een klacht bij de politie in te dienen). Bovenstaande handelingen stroken wederom niet met iemand die een vrees voor zijn leven ten aanzien van bendeleden van de MS koesterde. Sterker nog, de vaststelling dat jullie in San Martin gingen wonen waar dezelfde bende met wie u in Rosa Virginia problemen kende opereerde, namelijk de MS, versterkt het CGVS in bovenstaande appreciatie (CGVS, p. 12; p.15-16).”

Verzoekers betogen in de verzoekschriften vooreerst dat zij wel degelijk ondergedoken leefden in San Martin, dat zij enkel het huis verlieten voor noodzakelijke dingen en dat zij zich altijd verplaatsten met een

bevriende taxichauffeur. De Raad stelt vast dat uit verzoekers' verklaringen geenszins blijkt dat zij in San Martin enkel buitenkwamen voor noodzakelijke dingen. Zo verklaarde verzoeker dat zij in die periode samen inkopen gingen doen in een winkelcentrum en dat verzoekster soms buiten kwam met haar oma (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 15). Hoewel verzoekers kunnen gevolgd worden dat het indienen van de klacht bij de politie en het regelen van documenten voor hun vertrek noodzakelijk waren, valt niet in te zien waarom zij dit telkens samen gingen doen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 16). Hierdoor waren zij namelijk veel zichtbaarder, wat moeilijk te rijmen valt met het voorgehouden ondergedoken bestaan van verzoekers in deze periode. Voorts blijkt uit hun verklaringen enkel dat zij hun verplaatsingen in die periode met de taxi deden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 16 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 13). Zij spraken nergens over het feit dat dit altijd dezelfde taxichauffeur was die dan ook nog eens een vriend van hen was. Dat zij met de taxi hun verplaatsingen deden (zonder meer) kan moeilijk gezien worden als een voorzorgsmaatregel die kadert binnen hun poging een ondergedoken bestaan te leiden.

Wat betreft de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat het opvallend is dat zij *überhaupt* besloten na het incident met bendeleden van de bende MS van 16 juli 2022 in San Martin te gaan wonen, daar dezelfde bende daar actief was, opperen verzoekers in de verzoekschriften dat zij ergens moesten onderduiken en stellen zij dat het, gelet op het gegeven dat verzoekster nog een goed contact had met haar oma, geen onlogische keuze was om bij haar in te trekken, zeker gelet op de stresserende omstandigheden waarin zij deze beslissing dienden te maken. Zij verduidelijken dat zij zeer snel een andere verblijfplaats dienden te regelen daar ze hun eigen woning verlieten de dag van het voorval ten einde uit het vizier te geraken van de bendeleden die verzoeker benaderden. De Raad oordeelt dat het, gezien de stresserende omstandigheden na het incident van 16 juli 2022 met de bendeleden van MS waarin verzoekers zo snel mogelijk een nieuwe verblijfplaats dienden te vinden, niet onlogisch is dat zij er eerst aan dachten om naar de woning van verzoeksters oma, met wie zij nog een goed contact had, te gaan. Het is echter wel niet aannemelijk dat zij, nadat ze in San Martin in het huis van verzoeksters oma waren toegekomen en ontsnapt waren aan de directe dreigingen van de bendeleden van MS in hun wijk Rosa Virginia, daar nog bijna een maand – van 17 juli 2022 tot 16 augustus 2022 – woonden, wetende dat diezelfde bende daar ook actief was.

3.3.5.5.3. Tot slot, wat betreft de klacht die verzoeker bij de politie indiende na het voorval met de bendeleden van MS, treedt de Raad de verwerende partij bij waar zij stelt dat verzoeker zich herhaaldelijk tegensprekt over de dag waarop hij zich bij de politie aanmeldde en dat hij geen noemenswaardige pogingen ondernam om meer over de afloop van zijn klacht te weten te komen, wat de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas verder ondergraaft. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen terecht het volgende overwogen:

“Voor wat betreft de door u ingediende klacht merkt het CGVS tot slot op dat u zich herhaaldelijk tegensprak over de dag waarop u zich bij de politie aanmeldde. Bij het invullen van uw vragenlijst zei u te vermoeden dat u op 28/07/2022 een klacht heeft neergelegd (DVZ, CGVS Vragenlijst, dd.17/11/2022, nr.5). Op het CGVS verklaarde u tot 2 keer toe dat u op 12/07/2022 klacht heeft ingediend (CGVS, p.16; p.23). Pas toen u geconfronteerd werd met de datum van het incident (nl. 16/07/2022) wijzigde u uw verklaringen en verklaarde u dat u op 12/08/2022 klacht heeft ingediend. Het CGVS stipt in dit verband aanvullend aan dat het merkwaardig is dat u eerst een klacht indient om vervolgens alles gewoon op zijn beloop te laten en uw klacht niet meer op te volgen (CGVS, p.24-25). Dat u geen noemenswaardige pogingen ondernam om meer over de afloop van uw klacht te weten te komen ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vluchtrelaas.”

In deze merkt de Raad, in navolging van verzoekers, op dat verzoeker bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal wel degelijk de datum van de klacht die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had vermeld (28 juli 2022) onmiddellijk corrigeerde naar de juiste datum, zijnde 12 augustus 2022. Voorts kunnen verzoekers ook gevolgd worden waar zij in de verzoekschriften stellen dat de datum van 28 juli 2022, die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde, niet uit de lucht gegrepen is, daar verzoeker de datum van afgifte van zijn paspoort (28 juli 2022) verwarde met de datum waarop hij de klacht neerlegde (12 augustus 2022). Hoewel de datum van de klacht die verzoeker vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (28 juli 2022) een dag verschilt met de datum van afgifte die vermeld staat op de paspoorten van verzoekers (27 juli 2022), kan worden aangenomen dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer hem gevraagd werd naar de datum van de klacht, deze datum verwarde met de datum van afgifte van hun paspoorten, zij het met één dag verschil.

Het voorgaande neemt evenwel niet weg dat verzoeker zich verder in zijn persoonlijk onderhoud nog tot tweemaal toe vergist over de precieze datum van de klacht. De commissaris-generaal stelt in dit verband immers terdege en op pertinente wijze vast dat verzoeker verder in zijn persoonlijk onderhoud nog tweemaal verklaart dat hij op 12 juli 2022 klacht heeft ingediend en dat hij pas toen hij werd geconfronteerd met het feit dat dit niet kon daar het incident pas plaatsvond op 16 juli 2022, verklaarde dat hij op 12 augustus 2022 klacht indiende. Uit het gegeven dat verzoeker bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud verduidelijkte dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (door verwarring met andere documenten) een verkeerde datum gaf voor de klacht die hij bij de politie indiende, blijkt dat verzoeker zich dus moet hebben gerealiseerd dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken een foute datum vermeldde wanneer hem werd gevraagd wanneer hij de klacht indiende, en dat hij aan deze datum voldoende belang hechtte om deze bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal onmiddellijk te corrigeren. In het licht hiervan is het des te opvallender dat verzoeker zich later in zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal nog tot tweemaal toe vergist over de precieze datum van de klacht.

Dit kan volgens verzoekers verklaard worden door het feit dat verzoeker de maand van afgifte van zijn paspoort verwarde met de maand waarin hij de klacht ging neerleggen. Het is echter weinig aannemelijk dat verzoeker, die zich na het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken realiseerde dat hij de datum van de klacht had verward met de datum van afgifte van de paspoorten en die het nodig vond om bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verduidelijking te bieden over de verwarring tussen de datum van de klacht en de datum van afgifte van de paspoorten die in zijn hoofde speelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, later tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal de datum van de klacht nog tot tweemaal toe zou verwarren met de datum van afgifte van de paspoorten, maar deze keer met betrekking tot de maand vervat in deze data.

Voorts wijzen verzoekers in de verzoekschriften op het gegeven dat verzoeker veel zenuwen had, waardoor vergissing of verwarring mogelijk was. De Raad herhaalt dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verder benadrukt de Raad nog dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat stress of eventuele andere problemen verzoeker verhinderd zouden hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en zijn asielmotieven op een dienstige wijze uiteen te zetten.

Er kan aldus wel degelijk worden gesteld dat verzoeker zich herhaaldelijk tegensprak over de dag waarop hij klacht indiende bij de politie, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze klacht alsook aan het gezamenlijk voorgehouden relaas in het algemeen.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekers de overweging van de bestreden beslissingen dat verzoeker geen noemenswaardige pogingen ondernam om meer over de afloop van zijn klacht bij de politie te weten te komen en dat de geloofwaardigheid van het gezamenlijk voorgehouden vluchtrelaas hierdoor verder wordt ondergraven, volledig onverlet laten, zodat deze overweging, bij gebrek aan enig dienstig verweer, onverminderd overeind blijft.

3.3.5.6. Voorts oordeelt de commissaris-generaal op pertinente wijze het volgende:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is

derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekers laten deze pertinente en draagkrachtige overwegingen volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven.

3.3.5.7. Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers hun voorgehouden gezamenlijk asielrelaas niet aannemelijk maken.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat verzoekers' vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden, gesteld in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers in de verzoekschriften betogen dat de Salvadoraanse autoriteiten geen effectieve bescherming kunnen bieden en hiertoe verwijzen naar de aan de verzoekschriften gevoegde "Country Policy and Information Note" (stuk 3), dient erop gewezen te worden dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden persoonlijke problemen met bendeleden, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst irrelevant is.

3.3.5.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofdte kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.6.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat zij de door hen aangehaalde problemen met benedeleden in El Salvador en de Salvadoraanse autoriteiten niet concreet aannemelijk maken en dat hun verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen benedeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15).

Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type

wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

In het kader van de noodtoestand, waarnaar verzoekers verwijzen, hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. De Raad volgt het standpunt van de commissaris-generaal dat er ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador evenwel geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in het geval van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn. De door hen in de verzoekschriften aangehaalde informatie is immers dezelfde of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund. De door hen geciteerde nieuwsartikelen tonen niet aan dat de situatie in El Salvador dermate gewijzigd zou zijn dat tot een andere conclusie dan hierboven moet worden gekomen. Zoals hoger reeds aangestipt, blijkt uit de landeninformatie immers niet dat het gelet op de ontwikkelingen volgend op het uitroepen van de noodtoestand niet langer opgaat te stellen dat in El Salvador geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De argumentatie in de verzoekschriften dat er, onder meer in het licht van recentere feiten, een hernieuwd onderzoek naar de algemene veiligheidssituatie dient te gebeuren, kan dan ook niet worden gevolgd.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.11. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS